

Mese Légy Elekről

Eleket, a legyet
óvodába küldték,
nadrágját kimosták,
haját megfésülték,

lábára papucsot
szattyánbőrből varrtak,
oldalán tarisznya,
bele cipót raktak,

elindult Légy Elek
az óvoda fele,
hát az egész háznép
csak őt kísérette,

biztatták is nagyon:
„Oda figyelj Elek,
nehogy kiérdemeld,
a nagy számárfület!”

egy ideig Elek
hallgatott a szóra,
tudomásul vette,
nem mehet a tóra,

de az óvodánál
hatalmas csődület,
sonkát falatoznak
a szemtelen legyek,

aki kapta, marta,
még sorban sem álltak,
vége ígéretnek,
és az óvodának,

iskolába sem járt
szattyáncsizmás Elek,
nem is tanulta meg
hogyan szól az egyszeregy.

Játékautók között

Mikor kicsi voltam
játékom alig volt,
ám olykor álmomban,
megtelt minden polc,
Szilárddal ha nézzük
a sok új kocsit,
felderül a kedvem,
az övé vakít,
mentőkocsi vijjog,
tűzoltó sikít,
versenyautó
sofőrje feszít,
egy nagy tereppálya
a szobaasztal,
szőnyegen futtatja,
nem megy el a fal,
az óvodás fiú
versenyző lehet,
és az arénába
kocsival mehet,
ám egyre kürtöl
a térítő duda,
Szilárd a szőnyegen
álmát alussza.

Téli vándorlegények

Az ónszürke égen,
gyűlnek a fellegek,
három vándorlegény
cipeli a telet,

december havat hoz,
fenyőfát öltöztet,
batyujában ajándék
gyereknek, felnőttnek,

kemény legény Január,
zúzmarás a bajsza,
patkója szikrákat ver,
köd-csikóit hajtja,

maskarát ölt február,
farsangolni elmegy,
égetik a bábút,
vígán ünnepelnek,

libasorban járnak
a vándorlegények,
csak előre mennek,
vissza sosem néznek.

A szúnyogok és a hegedű

Egyszer a szúnyogok koncertre menet találtak egy hegedűt. Ott feküdt az árokponton, tokja, vonója, minden együtt. Gyönyörű, míves szerszám, ha rásütött a Nap, csak úgy fénylett. Szúnyog Szabi odaröppent, elpittyesztette a száját.

– Ez csak egy nyirettyű, fabatkát sem ér az én cincogómhhoz képest.

– Márpedig ez egy csodálatos hangszer! – cáfolta meg Szilárd. – Hallgasd csak, hogy szól? – és belecsapott a húrokba.

Valamennyien tátott szájjal hallgatták, amikor azt mondja Szilárd:

– Vigyük el a koncertre, hátha Dönci, az első hegedűs játszik vele!

A gondolatot tett követte, de akármennyire felhizlalt, izmos szúnyogok voltak, a hegedű meg sem mozdult.

– Szólok én az ártéri bandának is! – szalad el Huba mozgósítani.

Jött is minden épkézláb szúnyog, nemcsak az ártérik, mert a csodálatos hangszer mindenkit érdekelt. Szóltak Ferdinándnak, a szúnyogok rettenthetetlen vezérének, aki imádott hegedülni.

– Azonnal indulunk! – adta ki a parancsot Ferdinánd. Felugrott díszes paripájára, és már szántotta is az eget. Hamarosan odaértek a hegedűhöz.

Ferdinándnak még a szeme is könnyes lett, amikor meglátta a gyönyörű hangszert. Pengetni kezdte a húrjait, majd megcincogtatta, egészen elbűvölve mindenkit. Még Szabi is beismerte, hogy nem nyirettyű, hanem egy jó hangszer.

Ferdinánd gyorsan intézkedett.

– Elszállítjuk! – és jó példával elől járva megragadta, hogy viszi is. De a hegedű meg sem mozdult. Csak úgy záporoztak a parancsai.

– Gyertek, muzikusok, fogjuk meg! Még a prímást is odacsalta.

De a sok szúnyog százfelé húzta. A hegedű ott maradt, azon a szent helyen.

Ferdinánd újra mozgósította a bandát.

– Micsoda nyámnyila népség! Fogjátok meg rendesen, és vigyük!

A szúnyogok újból csatarendbe álltak. De könnyebb lett volna egy ökörfalkát megfuttatni, mint egy hegedűt elvinni.

Szúnyog Szabi gondolkozni kezdett.

– Álljatok meg, atyámfiai! Így sohasem visszük el! Egyszerre kell megragadni, és egy irányba repülni vele!

Ferdinánd csak nézett. Hogy neki ilyen eszébe sem jutott?! Hiába, a vezér is holtig tanul, mire bölcs vezér lesz.

Megragadták hát egyszerre a hegedűt, és felemelték. Már éppen elröppentek volna vele, amikor Zsiga előkerült a patak mellől. Megdörzsölte a szemét.

– Láncos teringettét! Ezek elviszik a hegedűmet! Nem elég nekik a saját nyirettyűjük! – és elvette tőlük tokostul-vonóستul.

De futott is, mint a nyúl, mert a sok feldühödött szúnyog megtámadta. Nagy nehézségek árán csak elérte a kis házikóját, s gyorsan becsapta maga mögött az ajtót a szúnyogok előtt, akik nagyot koppanva fennakadtak. A banda legtöbb tagja kifícamította a bokáját, csuklóját, ujjait. Így történt, hogy elmaradt a szúnyog-koncert, annyi volt a maródi szúnyog. Még Ferdinánd, a vezér is kifícamította a kisujját. Legfőképpen mégis azt sajnálta, hogy a Zsiga csodálatos hegedűje nem lehetett az övé.

Mese a parancsolni akaró kecskéről

Egyenes szarvú Elek, a kecske egyszer elhatározta, hogy úri kecske lesz. Semmi kedve felkutatni a táplálékot magának, inkább parancsolni fog.

Miután lelegelt maga körül mindent, leült a lerágott csonkokra, rágyújtott a pipájára, és vígan pöffeszkedve várta, hogy parancsolhasson. Parancsolni könnyű, ha van kinek.

Valahogy nem akadt senki, akinek arra vezetett volna az útja. Már a pipája is kialudt, amikor sántikálva jön a nyúl. Na, végre!

– Jó, hogy jössz nyuszi komám, éppen rád várok! Hát mi történt veled, hogy így sántikálsz?

– Ne is kérdezd, Elek! Árkot ugrottam és kifícamítottam a bokámat!

Egyenes szarvú gondolkodni kezdett. „Azért mégsem lenne helyénvaló egy szanta nyúlnak parancsolni!?” – és egy-két ügyes mozdulattal helyreigazította a lábát.

– Köszönöm, Egyenes szarvú! Milyen készséges vagy! – és eltipegett.

Egyenes szarvú pedig tovább várakozott. Kisvártatva szapora nyelvöltögetéssel jött a tehén, legelve maga előtt, amit talált. Elek, amikor meglátta, vakaródzni kezdett: „Hát ennek a hatalmas állatnak meg hogy lehet parancsolni?” Míg ezen morfondírozott, a tehén rábőgött.

– Bú Egyenes szarvú! Hát te mit cselekedtél? Lerágtad a növények szárát is, másnak nem is hagytál enivalót! Bú...Bú! – és odább ment.

Egyenes szarvú meg csak mekegett. Aztán váratlanul Cicus jött arra, sompolyogva, vizslatva a környéket, hátha előkerül valami egérféle. A nagy lopakodásban majdnem nekiment Eleknek. „No, megvagy! Legalább lesz már kinek parancsolni!”

– Megállj csak, macska! Még fellöpsz! – mekegett rá.

Cicus úgy megijedt, hogy azt sem tudta, eleven-e vagy holt.

– Bocsáss meg, Elek! – rebegte.

– Megbocsátok, de csak ha hozol egy nagy fej káposztát – parancsolt végre Egyenes szarvú úri kecske módjára.

Cicus nagy hajlongások közepette elment, és mindent megígért, csak hagyja már békén a kecske.

Egyenes szarvú meg úgy okoskodott magában: „Milyen jó dolog parancsolni valakinek!” Egészen elábrándozott, amikor váratlanul beporosodott sarkantyúval, háztetőig emelt csőrrel megjelent Kakas Bandi. A kecske egy pillanatra meglepődött. De alig volt rá ideje, Kakas Bandi máris ráparancsolt.

– Mit lézengsz itt, Egyenes szarvú? Nézd csak, milyen poros a sarkantyúm, pucold csak sebesen!

A kecske csak úgy ugrott sarkantyút pucolni. Alig végzett vele, amikor a kakas újabb parancsot adott neki.

– Fényezd ki a farktollaimat! Úgy álljanak, mint a te egyenes szarvad!

A kecske pedig serénykedett. Gyönyörűen rendbe rakta Kakas Bandit, hogy úgy nézett ki, mint egy vőlegény. És úgy is távozott felemelt fejjel, még csak meg sem köszönte.

Egyenes szarvú rájött, hogy hiába akar ő parancsolgatni, úri kecskének születni kell.

Ekkorra visszaérkezett a cica.

– Ne haragudj, Elek, de nem találtam a környéken káposztát.

– Sebaj! – legyintett Elek, és már indult is, hogy eleség után nézzen, amikor jött a nyuszi, és hozott egy akkora fej káposztát, amekkorát ő még nem is látott.

– Hálából, amiért meggyógyítottad a lábamat.

– Köszönöm, nyuszika! – érzékenyedett el a kecske. Gyere, együk meg közösen!

És ahogy a káposztát falatozta, eszébe jutott, hogy jót tenni valakivel mégiscsak tisztességesebb, mint parancsolgatni.